

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/128/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214335
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214335.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej navrhovateľa: POHOTOVOŠŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava 1, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/203/2012-133 zo dňa 22.01.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobný návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania titulom hotových výdavkov.

Predmetný nárok posudzoval prvostupňový súd podľa § 3 ods. 1, § 9 ods. 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení ku dňu 01.01.2013, čl. 6 ods. 1 veta prvá Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Okresný súd na základe tvrdení navrhovateľa uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňoval náhradu majetkovej škody vo výške 3.442,32 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 688,46 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin. Nesprávneho úradného postupu sa mal okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote.

V odôvodnení konštatoval, že o nárokoch na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom rozhoduje súd. Pri posudzovaní námietky premlčania, ktorú vzniesol odporca vo vyjadrení k veci, prvostupňový súd vychádzal z tohto, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mu bola doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 13.12.2010 a uznesenie č. k. 17Er/6170/2010-10 zo dňa 16.12.2010, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá, bolo doručené navrhovateľovi dňa 17.01.2011 cestou právneho zástupcu. Dňom doručenia sa navrhovateľ mohol dozvedieť o škode, ktorá mu mohla vzniknúť tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti. Návrh na okresný súd bol podaný 27.09.2012, a preto okresný súd mal za to, že návrh na začatie konania bol v predmetnej veci podaný včas a námietka premlčania je nedôvodná.

Ďalej prvostupňový súd poukázal na ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého sa za nesprávny úradný postup pokladá aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať

rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Na predmetné exekučné konanie sa podľa okresného súdu vzťahuje zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Tiež konštatoval, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prieťahov v konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnému L. B., pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. 609100060, č. EX 15074/2010. Podľa okresného súdu, pokiaľ navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, tak ide o nepravdivé tvrdenie, nakoľko spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a ktoré bolo navrhovateľovi riadne doručené. Okresný súd zistil, že ide o exekučné konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Er/6170/2010. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 13.12.2010 bola na exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej súd rozhodol uznesením č. k. 17Er/6170/2010-10 dňa 16.12.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá, nakoľko zistil, že exekučný titul, teda rozhodcovský rozsudok nie je v súlade so zákonom a priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, a teda exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný a na jeho podklade nie je možné viesť exekúciu, a to ani čiastočne. V predmetnom návrhu navrhovateľ uvádza nepravdivé údaje, nakoľko uvádza, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 23.04.2012 (konanie sa malo začať 27.09.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia malo tak dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej doby v omeškaní viac ako 574 dní. Z pripojeného exekučného spisu jednoznačne podľa okresného súdu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená súdnym exekútorom dňa 13.12.2010, a teda nie 27.09.2010 (tento deň bol podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi) a o predmetnej žiadosti súd rozhodol uznesením dňa 16.12.2010, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia, a nie 23.04.2012, ako opätovne nesprávne uvádza navrhovateľ. Exekučný súd teda rozhodol v lehote 3 dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia. Okresný súd mal za to, že podľa citovaného ust. § 44 ods. 2

Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z tohto ustanovenia podľa okresného súdu nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v lehote 3 dní. Okresný súd sa preto nemohol stotožniť so skutkovým tvrdením navrhovateľa, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, kedy mal byť súd v omeškaní viac ako 574 dní. Navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd vykonal prieskum v zmysle ustanovenia § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a zistil, že exekúciu nemožno z vyššie uvedených dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť ani s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Okresný súd mal za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal riadne. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Prvostupňový súd nemal v konaní preukázané

žiadne prieťahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, t. j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov, ako bolo vyššie konštatované, pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Napokon prvostupňový súd konštatoval, že súd určuje rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, avšak nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré účastníci v priebehu konania navrhli a princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

Ďalej prvostupňový súd konštatoval, že v návrhu na zrušenie pojednávania (č. I. 123) navrhovateľ uviedol, že v prípade, že ide o žalobu agendy ISTINA RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), nechal navrhovateľ spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-Právne vzťahy k cudzine, odvetví 330300-Európske právo, ktorý zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Znalecký posudok navrhol ako dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný. K uvedenému okresný súd konštatoval, že mu nie je zrejmé, či takýto znalecký posudok už je vypracovaný, preto vyhodnotil tento návrh na doplnenie dokazovania za neurčitý, nezrozumiteľný a zamietol ho.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal. Odporca vo vyjadrení, ktoré bolo podané vo veci samej, si uplatnil náhradu trov konania, preto mu ich prvostupňový súd priznal. Tieto si však nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote a ani z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplynuli. Preto mu v súlade s ust. § 151 ods. 2 O. s. p. náhradu trov konania nepriznal a v takomto prípade okresný súd nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončilo.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietal, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti jeho právneho zástupcu a odporca, postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je však obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ podal návrh na zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Súd tým, že prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odňal mu možnosť konať pred súdom. Poukazuje na znenie ust. § 15 O. s. p., že pokiaľ sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu a v konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. V konkrétnostiach napríklad navrhovateľ uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom

namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa vzťahuje aj na oprávnenie vyjadrovať sa k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Navrhovateľ namietal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, pričom súd musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Z uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na opätovné prejednanie okresnému súdu.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, keď vyjadrenie odporcu mu bolo doručené až spolu s rozsudkom vo veci samej, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania, zároveň v dostatočnom časovom predstihu bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené vyjadrenie odporcu. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Tieto spočívali v námietke, že navrhovateľovi doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Martin, hoci navrhovateľ v priebehu konania výslovne uviedol, že námietku zaujatosti nepodáva (č. l. 12 spisu).

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/6170/2010, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Podstatná časť odvolania navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca (hoci v odvolaní nesprávne navrhovateľ udáva, že vo veci rozhodol krajský súd, v súdnej veci však rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti neexistuje). V súdnej veci však neboli zákonnou sudkyňou oznámené skutočnosti v zmysle ust. § 15 ods. 1 O. s. p., pre ktoré by bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Hoci navrhovateľ poukazuje na svoje tvrdenia uvedené v návrhu týkajúce sa dôvodov, pre ktoré podľa jeho názoru príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, navrhovateľ explicitne (č. l. 12 spisu) vylúčil podanie námietky zaujatosti, keď na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti nepodáva. Nebol teda daný dôvod na rozhodnutie nadriadeného súdu o vylúčení či nevyvylúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci.

Požiadavka nestrannosti súdu vyplýva tak z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ aj neexistuje žiadne rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd však v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom okresného súdu, na

ktorom vykonáva zákonná sudkyňa funkciu sudcu, nevidí dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania aj rozhodovania veci.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriórne stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Miriam Štillovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nerozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia v zákonnej 15-dňovej lehote. Z vykonaného dokazovania však vyplynul nepochybný záver, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora v zákonnej 15-dňovej lehote (dňa 13.12.2010 bola doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia, o ktorej okresný súd rozhodol zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia, a to dňa 16.12.2010, t. j. pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty).

Vychádzajúc zo skutočnosti, že žiadosť o vydanie poverenia došla súdu dňa 13.12.2010, okresný súd na danú vec správne aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010, keď toto ustanovenie bolo doplnené tak, že 15-dňová na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených). Hoci v tomto ustanovení rozhodcovský rozsudok za exekučný titul *expressis verbis* nebol ustanovený (k tomu došlo až novelou účinnou od 01.06.2011), napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku považovať aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. Súd vychádza z teleologického výkladu zákona. Vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú rozhodcovské rozsudky. Zmyslom a účelom predchádzajúcej novelizácie Exekučného poriadku účinnej od 01.06.2010 (zákon č. 144/2010 Z. z.) bolo zaviesť širšiu kontrolu materiálnej a formálnej vykonateľnosti tzv. mimosúdnych exekučných titulov, ku ktorým rozhodcovský rozsudok patrí. V zmysle uvedeného výkladu sa 15-dňová lehota na vydanie poverenia na daný prípad nevzťahovala z dôvodu, že exekučným titulom v danom prípade bol rozhodcovský rozsudok. Do úvahy preto neprichádza vznik nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty.

Hoci v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a 15-dňová lehota sa na daný prípad nevzťahovala ani na vydanie poverenia, odvolací súd má za to, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to jeho logického a gramatického výkladu vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá. Uvedené sa opiera aj o judikatúru ústavného súdu, vid' uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 112/2013-17 a uznesenie II. ÚS 245/2013-17.

Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, spočívajúcom v nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na vykonanie úkonu súdu alebo vydanie rozhodnutia.

V predmetnej veci sa rovnako možno stotožniť so záverom okresného súdu, že nedošlo k prieťahom v konaní, vychádzajúc z konštantnej judikatúry ústavného súdu.

Krajský súd sa stotožnil s vecne správnym záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ nepreukázal vznik nesprávného úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Keďže všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, musia byť splnené kumulatívne, pri absencii prvého z nich je skúmanie ďalších dvoch predpokladov zodpovednosti irelevantné. Z dôvodu, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup, je vylúčený aj vznik nároku navrhovateľa na nemajetkovú ujmu.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktoré taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.